

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(második tanács)

(2006. február 9.)

a C-23/04–C-25/04. sz., (a Dioikitiko Protodikeio Athinon előzetes döntéshozatal iránti kérelme) Sfakianakis AEEV kontra Elliniko Dimosio egyesített ügyekben ⁽¹⁾

(A Közösség és Magyarország közötti Társulási Megállapodás – A vámhatóságok kölcsönös segítségnyújtási kötelezettsége – A behozatali vámok utólagos beszedése a behozott termékek szállítási bizonyítványainak az exportáló államban történő visszavonását követően)

(2006/C 86/08)

(Az eljárás nyelve: görög)

A C-23/04–C-25/04. sz. egyesített ügyekben a Bírósághoz az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Dioikitiko Protodikeio Athinon (Görögország) a Bírósághoz 2004. január 26-án érkezett, 2003. szeptember 30-i határozatával az előtte a Sfakianakis AEEV és az Elliniko Dimosio között folyamatban lévő eljárásban terjesztett elő, a Bíróság (második tanács), tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, J. Makarczyk, R. Silva de Lapuerta (előadó), P. Küris és G. Arestis bírák, főtanácsnok: P. Léger, hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos, 2006. február 9-én meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

1. A Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és azok tagállamai közötti társulás létesítéséről szóló Európai Megállapodás – egyrészről az Európai Közösségek és azok tagállamai, másrészről a Magyar Köztársaság közötti Társulási Tanács 1996. december 28-i 3/96 határozatával módosított – 4. jegyzőkönyvének 31. cikke (2) bekezdését és 32. cikkét úgy kell értelmezni, hogy – függetlenül attól, hogy a szállítási bizonyítványok érvényességének megerősítését az importáló állam vámhatóságai kérésére végezték-e el, vagy sem – az importáló állam vámhatóságai kötelesek figyelembe venni a szállítási bizonyítványok érvényességéről az exportáló állam vámhatóságai által lefolytatott megerősítési eljárás eredményeivel szemben kezdeményezett jogorvoslatok tárgyában az exportáló államban hozott bírósági határozatokat, miután értesültek e jogorvoslatokról és e határozatok tartalmáról.

2. A vámoknak a Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és azok tagállamai közötti társulás létesítéséről szóló, az 1993. december 13-i tanácsi és bizottsági határozattal jóváhagyásra került Európai Megállapodásban előírt eltörlésének a hatékony érvényesülését sértik az adókkal és bírságokkal növelt vámok megfizetését előíró olyan közigazgatási határozatok, amelyeket az

importáló állam vámhatóságai azt megelőzően hoztak, hogy értesültek volna az utólagos megerősítési eljárás megállapításaival szemben kezdeményezett jogorvoslatok végeredményéről, és amikor az exportáló állam EUR.1 bizonyítványokat eredetileg kibocsátó hatóságainak határozatait még nem vonták vissza vagy nem helyezték hatályon kívül.

3. Az első három kérdésre adott választ nem befolyásolhatja az, hogy sem a görög, sem a magyar vámhatóságok nem kérték a Társulási Bizottságnak a Jegyzőkönyv 33. cikke alapján történő összehívását.

⁽¹⁾ HL C 71., 2004.3.20.
HL C 85., 2004.4.3.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(első tanács)

(2006. február 9.)

a C-127/04. sz., (a High Court of Justice (Anglia és Wales), Queen's Bench Division előzetes döntéshozatal iránti kérelme) Declan O'Byrne kontra Sanofi Pasteur MSD Ltd, Sanofi Pasteur SA ⁽¹⁾ ügyben

(85/374/EGK irányelv – Hibás termékért való felelősség – A termék „forgalomba hozatalának” fogalma – A gyártó és egyszemélyes leányvállalata közötti forgalom)

(2006/C 86/09)

(Az eljárás nyelve: angol)

A C-127/04. sz. ügyben a Bírósághoz az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a High Court of Justice (Anglia és Wales), Queen's Bench Division (Egyesült Királyság) a Bíróságnál 2004. március 8-án nyilvántartásba vett 2003. november 18-i határozatával az előtte Declan O'Byrne és a Sanofi Pasteur MSD Ltd (korábban Aventis Pasteur MSD Ltd), a Sanofi Pasteur SA (korábban Aventis Pasteur SA) között folyamatban lévő eljárásban terjesztett elő, a Bíróság (első tanács), tagjai: P. Jann tanácselnök (előadó), K. Schiemann, K. Lenaerts, Juhász E. és M. Ilešič bírák, főtanácsnok: L. A. Geelhoed, hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos, 2006. február 9-én meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

1) A hibás termékekért való felelősségre vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről szóló, 1985. július 25-i 85/374/EGK tanácsi irányelv 11. cikkét úgy kell értelmezni, miszerint egy terméket akkor hoznak forgalomba, amikor kikerül a gyártó által végzett gyártási folyamatból, és forgalmazási folyamatba kerül, amelynek során a vásárlóközönség számára felhasználás vagy fogyasztás céljára kínálják.

2) Ha a termék gyártójának vélt társaság ellen tévesen indítanak keresetet, miközben a terméket valójában másik társaság gyártotta, főszabály szerint a nemzeti jognak kell megállapítania, milyen feltételek mellett lehet ilyen eljárásban valamelyik felet a perből elbocsátani, és helyette másikat megidézni. Annak megállapításakor, hogy a korábbi fél elbocsátása mellett milyen feltételekkel idézhető meg másik fél, a nemzeti bíróságnak biztosítania kell a 85/374 irányelv – 1. és 3. cikkében megállapított – személyi hatályának érvényesülését.

(¹) HL C 106., 2004.4.30.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(első tanács)

(2006. február 16.)

a C-215/04. sz. (az Østre Landsret előzetes döntéshozatal iránti kérelme) Marius Pedersen A/S kontra Miljøstyrelsen (¹) ügyben

(Hulladék – Hulladékszállítás – Hasznosítási műveletekre szánt hulladékok – A „bejelentő” fogalma – A bejelentőt terhelő kötelezettségek)

(2006/C 86/10)

(Az eljárás nyelve: dán)

A C-215/04. sz. ügyben az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Østre Landsret (Dánia) a Bírósághoz 2004. május 21-én érkezett 2004. május 14-i végzésével az előtte a **Marius Pedersen A/S** és a **Miljøstyrelsen** között folyamatban lévő eljárásban terjesztett elő, a Bíróság (első tanács), tagjai: P. Jann tanács-

elnök, K. Schieman (előadó), N. Colneric, J. Cunha Rodrigues és E. Levits bírák, főtanácsnok: P. Léger, hivatalvezető: M. Ferreira, 2006. február 16-án meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

1) Az Európai Közösségen belüli, az oda irányuló és az onnan kifelé történő hulladékszállítás felügyeletéről és ellenőrzéséről szóló, 1993. február 1-jei 259/93/EGK tanácsi rendelet 2. cikke g) pontjának ii) alpontjában foglalt „amennyiben ez nem lehetséges” kifejezést akként kell értelmezni, hogy pusztán az, hogy egy személy felhatalmazott begyűjtő, nem ruházza fel a hasznosításra szánt hulladék szállítása bejelentőjének minőségével. Ugyanakkor olyan körülmények, mint hogy a hulladéktermelő nem ismert, vagy hogy a termelők száma olyan magas, és az általuk előállított hulladék mennyisége olyan csekély, hogy ésszerűtlen volna, ha egyenként jelenének be a hulladékszállítást, indokolhatják, hogy a felhatalmazott begyűjtőt a hasznosításra szánt hulladék szállítása bejelentőjének lehessen tekinteni.

2) A 259/93 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése és (4) bekezdése a) pontjának első francia bekezdése értelmében a küldő ország illetékes hatósága jogosult kifogást emelni egy hulladékszállítás ellen, amennyiben nem áll rendelkezésre információ a rendeltetési országban történő hulladékkezelésre vonatkozóan. Ugyanakkor nem várható el a bejelentőtől annak bizonyítása, hogy a rendeltetési országban történő hasznosítás meg fog felelni a küldő ország szabályozása által előírtaknak.

3) A 259/93 rendelet 6. cikke (5) bekezdésének első francia bekezdését akként kell értelmezni, hogy a hulladékok összetételére vonatkozó tájékoztatási kötelezettség nem teljesül, ha a bejelentő egy hulladékkategóriát, például az „elektronikai szerelésekből származó hulladék” kategóriáját jelöli meg.

4) A 259/93 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében megállapított határidő akkor nyílik meg, amikor a rendeltetési ország illetékes hatósága az átvételi elismervényt megküldi, abban az esetben is, ha a küldő ország illetékes hatóságainak álláspontja szerint nem nyújtották be számukra a 6. cikk (5) bekezdésében előírt valamennyi információt. E határidő leteltének az joghatása, hogy az illetékes hatóságok nem emelhetnek kifogást vagy kérhetnek további tájékoztatást.

(¹) HL C 190., 2004.7. 24.